

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Όγδοος ο χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος έννενήντα δύο και με' χίλια όκτακόσα,
έτσι 'μπέρδεψε τον χρόνο ή ποιητική μας γλώσσα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό' Ρωμύρος την εβδομάδα — μόνον μία φορά θέ βγαίνη,
κι' όσον έχω εικονάδα — κι' όποτε μου καταβαίνει,
Συμφωνητής θα ήμηναι — γιατί λείπει άπό ή μου,
και όταν Αθηνών την πάλιν — και εις της άλλουδότην,
και εις την 'Ελλάδα όλην — όλους νάκις κι' έντροσην,
Συμφωνή γι' κάθε χρόνο — πράγμα δάδεκα και μόνον.

γι' τή ένα όμας μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
Κι' ένα φύλλο έν κρατις — έγινε συνδρομητής,
κι' όσοις τον παρ' έν ίδιαι — θέ τον φάη μαύρο φίδι.
Πράγματα και συνδρομαι — άπ' εύθείας προς έμάι.
Γι' τή όσα και τή μόρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Εικοσιπέντε μηνός Γενάρην
και τό Τριώδι μας άριθάρα.

Τρακόδια κι' έβδομήντα ένα,
όλοι με' μούτρα ξηνοσύμα.

Μασκαράτα πρώτη, Σάντσοι και Ικχώτοι.

(Ό Δελγηγιάννης έριππος με' τρικαντό και πάλα
τόν νίον Μεγαλόσταυρον φορεί τών 'Ισπανών,
κι' ό Φασουλής 'σ'την παρδαλή γαιδούρα τον καθβάλα
άκολουθεί τόν Θεωωρή με' ύψος ταπεινόν.)

Δ. Και πάλι, Σάντσο, μούφεζε άνέλπιστα ή μοίρα
και νά! τόν Μεγαλόσταυρον τών 'Ισπανών ίππαρα,
και τώρα έβγα κι' έγω άληθινός ίππότης,
Δέν — Θεωωρής Γορτύνιος, Μιχρόβριος, Δέν — Κιχώτης.
Φ. Μετά χαράς ό δουλος σου τήν προκοπή σου βλέπει,
ελπίσει δέ πως θα γενής τών δυστυχών ή σκέπη.
Δ. Μι' τούτο μου τό άλογο τό φόρο και κουστό
τήν κάθε δόξα 'χόρτασα και τώρα τήν κλωστό ...
Τι θαύματα κατώρθωσα τά ξέρις και τά ξέρω ...
Φ. Έξέ όλης τής καρδιάς μου, άφάντη, οι συγχάριος.
Δ. Ευχαριστώ ... ή δόξα μου δέν έχει τελειωμό ...
μι' μάγους και φαντάσματα μονάδες πολεμώ ...
μι' πρύνει οι συλλογιεμοί ... βραδύακις, έφημερόναι,
και νύκτα 'μέρα χάνομαι γι' τό Ναπολέον ...
έχθρους κυττάω άπ' έδώ, έχθρους και παραπίρα ...
πιτώ τήν σαμαράκα μου, σπαθίζω τόν άέρα ...
κυττάω κιοπίη γύρω μου γεμάτα με' στεφλίνες,
όσο πάν τής πιάσου γίνονται άμίους καθβαλίνες.
Καίμεινε Σάντσο Φασουλή, γρωμίρει ότι τότε,
όπου τόν κόσμον ειλικρίεις έδούλαζαν ίππόται,

μι' λύσαν κατόπιωκαν άγρειον μάγων πνεύματα
τών περιήμων ίπποτών τάμειρτηρα στρατεύματα,
κι' εύθις μεταμορφώνοντο εις μύλους και εις πράγους
τής ίπποσύνης οι έχθροι από τούς άρχιμάγους,
οι δέ ίππόται 'στό τυρλά με' όλον των τόν ζήλον
κατά τών τράγων έτρεχαν και τών άνεμομύλων.
Έτσι κι' ήμείνα σήμερα με' κατατρέχουν μάχη
κι' έχω τά μάχη τέσσαρα καθώς ή κουκουβάγια.
Φ. Έγω θαρρώ, άφεντικό, κι' αυτό πολλοί τό λένε
πως τώρα γι' τό δάσειο τά μάχη δέν σου φταίει.
Ναι μίν σου πρέπει βέβαια νά σου δανήσκω λήρις,
και μίν τόν Μεγαλόσταυρον τών 'Ισπανών ίππαρα,
ναι μίν, ως λέγεις, έβγινε άληθινός ίππότης.
Δέν — Θεωωρής Γορτύνιος κι' Αθιναπαράξος πρώτης,
άλλ' όπορος άπ' ήμάρτος μας 'δη καθός κι' από τά νύκτα,
μυρίση δέ τά γνώτά σου και τά 'δικά μου γνώτα,
γι' τούτον τόν ίπποτισμό σου λίγο πως θα φρίξη
και τό πυργί τόν όσκαλα νομίζω πως 'θ' άνοιξη.
Ναι μίν, άφάντη, βρισκαί πως είναι από ράστα,
άλλα σπουδαίος σ' άδική ή θλιθερή σου φάστα,
κι' όσο κι' έν έχης μείσα σου ίππότου κοντάκι
μι' τούτο μόνον εύκολα δέν 'βρισκαί γαρ' ήλιμικι.

Τὴν ἱπποσύνην σήμερον ὀλίγον ἐξετάξουν,
τὰ μούτρα τῶν ὄριελτων εἰ δανισταὶ κυττάξουν,
κι' ἂν δὲν τὰ παραξάρωσαν ἱποτικὰ ὀδύνη
καὶ ἐν τὸν κόσμον φαίνονται φερίγγυ πὸς εἶναι,
ἴνουν λεπτὰ εἰ δανισταὶ, ἄλλοιός μας δίνου φασέλι

Δ. Οἱ μάγει φταῖνε μοναχὰ καὶ ὄχι τίποτ' ἄλλο.
Φ. Μὲ συγχωρεῖ, ἀφεντικὸ εἰς τοῦτο ν' ἀμριβάλλω.
Δ. Ἐκεῖν' οἱ ἀλιτῆριο λυσσοῦν μὲ τὸ Κορόνι,
ἐκείνοι φέρουν ὕψωσὸ καὶ 'στὸ Ναπολιόνι,
καὶ πάσχι τὸ στομάχι μου μεγαλὰς ἐνοχλήσις ...
ἀλθιερὰ πὸς σοῦ φαίνεται κι' ἡ ἐνεστώσα κρίσις ;
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ!... μὰ τὰς πτυχὰς τῆς ἀσπρῆς φρουτανίλας,
μὰ τὸν γνωστὸν Ἰακωβὸν τῆς πάλαι Κομποστέλας,
μὰ τὰ μεγάλα τρόπαια τοῦ Ἰσπανοῦ ἐκείνου,
ποῦ τῆς λιγκάνις ἔπερνε γιὰ κρένη τοῦ Μαμβρίνου,
μὰ τὸ σπαρξικάρθρον καὶ κατηρῆς σου ὕψος,
μὰ τοῦτο τὸ θαρροστερῆς Βουλγαροκτόνον ξίφος,
μὰ ὄλους σου τοὺς Ἄιτούς, τοὺς ἀσπρῆς καὶ τοὺς μαύρους,
μὰ τοὺς μικρούς σου τοὺς σταυρούς καὶ τοὺς Μεγαλοσταυρούς,
μ' αὐτὸν τὸν Ἀχαμνόντα, ποῦ τρίγη κουτουροῦ
κι' εὐκίσθητον τὸν ἔκαμε ἡ πείνα πρὸ καιροῦ,
μὰ τοῦτο τὸ γαϊδοῦρι μου, ποῦ μῆλις μ' ἀντικρίζει
τῆς ἐνεστώσης κρίσιως τὸν κίνδυνον γαρξίζει,
μὰ ὄλους τοὺς θριάμβους μας, καθρούς τε καὶ μεγάλους,
θαρρὰ ποῦς μουρλουξίμα καρούς τῆς Πορτογαλλοῦς.
Ὅμως γι' αὐτὸ, ἀφεντικὸ μου, ἐὰν ἱππότης εἶσαι,
δὲν πρέπει νὰ μακραινέσαι, δὲν πρέπει νὰ λυπησῆαι,
οὐδὲ ἡ κρίσις ἡ δεινὴ τὴν πίστι σου νὰ βγάλλῃ,
μὰ νᾶχρῆ κέρι δυνατὸ γαῖθροσ οἱ Πορτογαλλοῖ.

Αἱ Πορτουγί σὸν τοῦζοῦρ καὶ ... κι' ἐγὼ μὲ παληκαπέλο
ἀκολουθῶν κατόπι σου θὰ κἄνω τὸν εὐτραπέλο.
Δ. Ὁ Δουλινέας Παραδῶ, ὡ καλλος σὺ οὐράνιον,
ποῦ παρ' ὀλίγον εὐλειψὲ μὰ μοῦ συναφῆς ὀσάνη,
ἐσὺ ὅπου μ' ἐπλήγωσας μὲ μία σου ματιὰ
καὶ ἀπ' ἡμῶς μου 'πέρασις ὠάν κλερωσιὰ,
Ὁ Δουλινέας Παραδῶ, ποῦ εἶσαι, τί νὰ κἄνης,
ἐνθὺ γὰρ σένα μαρτυρεῖ ὁ τάλας Διηγηγῆννης ;
Φ. Σὶ ποῖν 'μιλίεις, ἀφεντικὸ ;

Δ. Εἰς τὴν σιάν ἐκείνης,
ποῦ σήμερον εἰς θάλασσαν θ' ἀρμένιζα γαλήνης,
ἂν τὸ πουργι τῆς ἤθελε πρὸς χάριν μου νὰ λύση
καὶ μ' ἔρωτα τῆς ἀσπρῆς μου μπαρμπέταις νὰ φιλήση.
Πλὴν τώρα μ' ἔγκατέλειψε σκληρῶς καὶ ἀμειλικῶς,
οὐδὲ τὴν συνεικήσις μικρὸς ἀγάπης εἰκασῶ,
κι' ἔξεκουμπήσθ ἀπ' ἐδῶ χωρὶς κανένα λόγο
καὶ μ' ἔφησε γιὰ δάνειο τὰ ρούγα μου νὰ πρῶγω.
Φ. Παρηγήσου, Δίσποτα, κανεὶς ἀς μὴν τὸ μάθῃ ...
καὶ ἄλλ' ἱππῶται ἔκαουστοὶ τὰ ἔθια εἶχαν παθεῖ,
καὶ πάντοτε τῶν ἱπποτῶν ἡ Δουλινέας ὄλαις
θαρρῶ πὸς ἦσαν ἀπισταίς, τσακίστρις καὶ μαριόλις.
Κι' ὁ πρόγονός μας Ἰσπανός, ὁ Δόν-Κισωτὸ τουτίστι,
ἀπὸ τὴν Δουλινέας του τὰ πάνδινα ὑπιστή,
κι' ἐνθὺ αὐτὸς πρὸς χάριν τῆς τοῖα κάμπευς ἔχε πάρει
ἐκεῖν' ἡ ἀφιλότιμη δὲν ἔπερνε χαμπάρι.

Δ. Ὁ Δουλινέας προσφιλέης τοῦ πρώτου ἐν τοῖς ἰσοῖς
οἱ μάγα ἐκαίον καὶ αἰ νὰ μὲ μαρπρονήσῃς.
Νά ! ὁ Τρικοῦπης ἔρχεται ... μὰ νὰ ! κι' ὁ Καραπάνος ...
εὐθεὶς τὸ ὄρου ὄδετα μου καὶ τὸ βέρυ μου κρᾶνος ...
ἴδετέ με, ὡ πρόγονε ... σὺ εἰς ἀργμαγί 'πίσω ...
βοήθησέ με, Σάντο μου, καὶ θέλω νὰ κτυπήσω ...
ἀς πλημυρήσῃ μ' αἵματα βεβήλων ἡ ὄδός ...
Φ. Ἀφεντικὸ, τὸ γαϊδοῦρι μου κερξίζει ἀνιζιῶς.
Δ. Τί λόγον ἀπετάλλοις τὸ σῆμα σου νὰ βγάλλῃ ;
Φ. Ἐγὼ δὲν εἶπα τίποτα ὅπου νὰ εἰ προσβάλλῃ.

μοναχὰ ἡ γαϊδοῦρα μου ἔπλεσε ἀνόσια
καὶ ἀνάδοξο ἐπρόβαλε τὰ ἦθη τὰ δημόσια.
Ἴσως κανένας ἀπ' αὐτῶν τῶν μάγων τὴν σωρεῖαν
νὰ κἄμῃ τὴν ἡνάγκασε τὴν φυσικὴν τῆς χρεῖαν.
Δ. Ἐφίρτι τὸ λόγο, Σάντο μου ; ... νὰ πρῆξιμος εἰς ὄλην
τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν τὴν ταρχωδῆ πόλιν,
κι' εἰς ὄλους ν' ἀποτίνομεν μὲ τρόπον ἐρωτήσις
πὸς πᾶσατε τοὺς φαίνεται ἡ δενοτάτη κρίσις.

Τί λέεις ;
Φ. Καθ' ὄλα σύμφωνος ...
Δ. Ἐλα λοιπὸν ὅπισω ...
Φ. Κυττάξω ἔναν καστανα ... τί λέεις ; νὰ τὸν ρωτήσω ;
Δ. Ἐρωτήσῃ τον γρήγορα ... τὸν βλέπω θυμωμένον.
Φ. Εἰπὶ μοῦ, μεγαλίεμπορ κιστάνων ἔφημιον.
ἡ κρίσις πὸς σοῦ φαίνεται καὶ τὸ Ναπολιόνι ;
ἔχει πολλὴν ἐξῶδον τὸ καστανο μαρόνι,
ἡ κινδυνεῖ καὶ αὐτὸ ἐλάττωσι νὰ πάθῃ ;

(Ὁ Κιστάνος τὰ καστανα πετᾷ μὲ τὸ καλάθι.)

Φ. Ὁ Κιστάνος ἀπάντησον ἀρεῖται μὰ μοῦ ὄωση
κι' ἄς φύγωμα, ἀφεντικὸ, νὰ μὴ μας μπαγαλωσῇ.
Νά ! μὲ μὴ τὰ τσοκαρα, καὶ τίεται 'στὴ βρούσι ...
τί λέεις ; νὰ τὴν ρωτήσωμα καὶ τοῦτῃ γιὰ τὴν κρίσι ;
Δ. Ἐρωτήσῃ τὴν γρήγορα ...
Φ. Ὁ Δόννα σὺ Μαρούσσα,
εἰπέ μας πὸς σοῦ φαίνεται ἡ κρίσις ἡ παρούσα ;

(Τὴν Δόνναν μὲ τὰ τσοκαρα ὁ Φασουλῆς φουρκίζει
κι' ἡ Δόννα 'στὸ κεφάλι του τὴν σῆμα τῆς τσακίζει.)

Φ. Ὅριστε πὸς ἀπήνησις κι' αὐτὴ 'στὰς ἐρωτήσις ...
ἀπάνω 'στὸ κεφάλι μου ἐξέσπασε ἡ κρίσις.
Δ. Ὑπομῶν, βρὲ Σάντο μου, μὲ τοῦτα ποῦ τραβᾷς
κι' ἐντός ὀλίγου παρ' ἡμοῦ θὰ λάβῃς ἀμειβῆς.
Φ. Πόλυ κακὰ μοῦ φαίνεται μαζὶ σου θὰ περάσω ...
μὰ νὰ ! μεσόκοπος παππάς μὲ τρυπημένον ῥάσο.
Τί λέεις ; νὰ τὸν ρωτήσωμα ;

Βεβιάσις ... μὴν ἀργῆς.
Φ. Εἰπὶ μοῦ, Καρδιναίλις καὶ πρῶτ' ἐν λειτουργίαις,
ἡ κρίσις πὸς σοῦ φαίνεται ; ... ὀμίλησε, παππά ...
Αὐτὸς ὁ Καρδιναίλις, ἀφεντικὸ, σιωπᾷ.
Δ. Ἄς πᾶν νὰ κουρευεταὶ καὶ τρέξῃ μετ' ἡμοῦ
εἰς τὸ Αἰόλου τὴν δὲν κι' ἐκείνην τοῦ Ἐρμού.
Φ. Τί νὰ σοῦ 'πῶ, ἀφεντικὸ ... ἂν θέλῃς ἡ ἀγάπης
ὁ αὐτοῖς τοὺς δρόμομα εἰμπερῆς μονάχος σου νὰ πᾶς.
Πολλοὶ περὶ τῆς κρίσις ἐπῆγαν 'στους ἡμῶρους
καὶ συντεταγμένως ἔκαμαν ὄλας τῶρα διαφόρους,
κι' ἂν πάω σήμερα κι' ἐγὼ συντεθεῖν νὰ κἄνω
θὰ μετρηθῶν ἡ πῆγες των 'στὴ κρίσι μου ἀπάνω.
Δ. Λοιπὸν 'στὸ Χαβιχόρογαν ἀς ἐπινοώμα, ταυροῦτη.
Φ. Ἐκεῖ δὲ εἶναι ποῦ βρωμά μαρροῦτι καὶ μαρροῦτι.
Δ. Κεῖ σὺ μ' ἀφίνας, Σάντο μου, ὁ δούλος ὁ πιστός ;
Φ. Γεῖν' ἡμῖνα εἶσαι πάντοτε ἀφεντικὸς σεβαστός
κι' ὄσα κι' ἂν λέγη ἐὰς οἱ κανένας σικοφάντης
'στὰ μάτια μου θὰ φαίνεσαι σὰν Ἰσπανός ἰναφάντης,
θὰ κυπτοῦ εἰ 'στὸ νεῖμα σου καθ' ὄλην τὸν καιρόν
κι' ὅπου ὁ Δόν-Θεόδωρος ἐκεῖ κι' ἐγὼ παρόν.
'Ἄλλὰ τὸν Σάντο δὲν ξεγνώσῃ ποτὲ τὸν δουτηγῆ,
ποῦ ἔπερτε τὴν κρίσι σου τὸ ἔζω σὰν βροχῆ,
καὶ πρὶν περὶ τῆς κρίσις λεπτομερεῖας μαθῶ
φροῦμαὶ τὰ παθήματα τοῦ Σάντοσου νὰ μὴ πάθω.

Μέλαθρον του Φασουλή,
όπου βομβαρδοβολεί.

Δ. Τι νά σου 'πώ ... δέν φαίνεσαι γενναίος όπλαός.
Φ. Καί πάλι τό γαιδούρι μου κοπρίκει άναίτως.
Δ. Ζήων κακοθήστατον ...
Φ. Μές 'σ' όλο τό Βασίλειο
άκόμη δέν μου έτυχε γαιδούρι πηό είκείλιο.
Δ. Μάξ βλέπει ένας σκουπιδάς μέ σκούπα είς τό χέρι.
Φ. Νά τόν 'ρωτήσωμε κι' αυτόν ;
Δ. Κάτι 'μπερλί νά ξίρη.
Φ. Ειπέ, ίππότα τών δδών περιπατητικέ,
αί κρίσεις πώς σου φαίνονται αί χρηματιστικαί ;

(Ό σκουπιδάς έξοργισθείς τήν σκούπα του σηκάνει
καί τόν ίππότην Φασουλήν τόν βάζει 'στό κυνήγι,
κι' ό κυριός του κίτρινος ώσαν Ναπολεόνι
κιντάρ τόν 'Αχχιμόντα και όπου φύγη φύγη.)

Δευτέρα βεγκέρα.

'Εσόν δευτερό του σουαρέ ό Φασουλής ό τάλας
πολλά προσκληθείς έκαμε, ποικιλια και μεγάλας,
και λογογράφοι κάμωσαι και ποιηται πολλοί
έξέμνησαν τό Μέλαθρον του ρίχτου Φασουλή,
κι' αυτός δεχθείς παρά παντός θερμόν συχαρητήριον
τουσούτα προσεφώνησε πρής τό άεροστρίβιον.

- Καί νέος πάλιν σουαρέσ είς τούτο τό σπαίνι
και τό στυμφοκοπήματα άρχίζουσι εί γείτονι.
Νέος και πάλιν σουαρέσ και πηό πολύ άσάερι,
κι' έγώ και ή γυναίκα μου κι' ένας θεός τό έβρει
ει γίνεται 'στό σπήτι μου έδώ και πάντα 'μέρας
και ει τραβούν οι γείτονες μέ τούτας τής βεγκέρα.